

– Lyg ir...
 – Kaip mūsų jūra?
 – Aha.
 dangus?
 – Kaip žiemos
 – Toks nuobodžiai pilkas...
 – Visai pilkas?
 – Nežinau. Gal pilkas?
 – Liūdesys.
 – Kas mano?
 – O koks tavo?

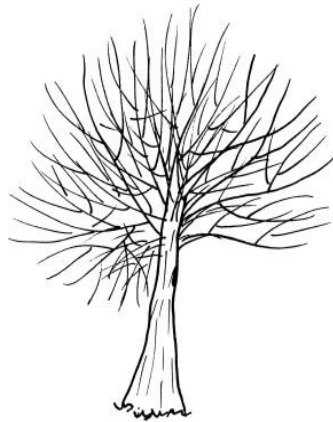
– Ir ką?
 – Žalias mano
 liūdesys visą dieną....
 – Koks?
 – Žalias.
 – Kodėl žalias?
 – Nežinau. Kai man
 liūdna, visuomet
 įsivaizduoju, kad tas
 liūdesys yra žalias.
 – A...

– Kaip dramblis?
 – Taip.
 – Kaip kelias į toli...
 – ... kuris veda...
 – Kur jis veda?
 – Jis veda...
 – Na?...
 – Prie pilkos jūros pilką
 žiemos dieną...
 – O prie tos jūros?...
 – Daug kirų...

– Žinai...
 – Ką?
 – Ne, nieko...
 – ...
 – Tik...
 – Na?
 – Man liūdna...
 – Liūdna?
 – Aha...
 – O, liūdesys...

– O tie kirai?...
 – Nardo vėlyje...
 – Į juos žiūri ir...
 – Užsimanau skristi...
 – Ir užsimerkį, ir
 skrendi toli toli...
 – Ir taip gera skristi...
 – Ir taip lengva...
 – Ir toliai vilioja, o, ir aš galiu
 nardyti žemyn, kaip ir kiti
 kirai!

Monika S.K. Pilkas liūdesys

– Ir man atrodo, kad
 tau tai patinka?
 – Taip, tikrai.
 – Ir žinai ką?
 Man atrodo, kad tas
 tavo pilkas liūdesys
 visai ne toks jau ir
 nuobodus. Žiūrėk,
 kur jis tave atvedė.
 – Prie jūros...
 – Ir nuskraidino!!

– Labas, liūdesy, atrodo,
 susitiksime dar ne kartą.
 (((.)))
 – Ačiū.
 – Už ką?
 – Už spalvotą liūdesį.
 ...